

ת"פ 3964/02/22 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 3964-02-22
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד לואי עזאם
פלוני ע"י ב"כ עו"ד ראוף נג'אר

לפני כב' השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
נגד
הנאשם:

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") המייחס לו עבירות של הצתה ותקיפה סתם, עבירות לפי סעיפים 448(א) רישא ו-379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. במסגרת הסדר הטיעון לא הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים, וכל צד טען לעניין העונש באופן "חופשי".

כתב האישום

3. מעובדות כתב האישום עולה שבמועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשם התגורר עם משפחתו בבית אמו במבנה שבפזורת שבט אבו קרינאת בסמוך לצומת ערערה בנגב (להלן: "הבית"). ביום 26.1.2022 בסמוך לשעה 04:15 הנאשם הגיע לבית וביקש מאמו שתכין לו לאכול. בשלב זה, יצאה האם מהבית אל מבנה סמוך הבנוי מפח גלי (אסכורית) ולוחות עץ ששימש את המשפחה כמטבח (להלן: "המטבח").
- הנאשם הלך אחר האם למטבח, לקח אש שבערה בתוך כלי במטבח ושילח אש במזיד במטבח תוך שהוא מדליק גם קרטונים במקום.
- בהמשך, בזמן שהמטבח עלה באש, הנאשם לקח מעדר שהיה במקום והשליכו לאש. האם ניסתה להוציא את המעדר מן האש והנאשם בתגובה תקף אותה שלא כדין בכך שתפס ועיקם את ידיה.
- בזמן זה המשטרה החלה להתקרב אל המקום וכאשר הנאשם הבחין בה, הוא נמלט מן המקום ונתפס לאחר פעולות איתור משטרתיות בחלוף מספר שעות.
- האש כובתה לאחר פעולות כיבוי של לוחמי אש בשעה 06:30 בקירוב, והנזק שנגרם למבנה כתוצאה ממעשיו של הנאשם הוערך בכ-10,000 ₪.

טיעוני הצדדים

4. **המאשימה** טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל-54 חודשי מאסר. המאשימה טענה שעונשו של הנאשם צריך להיות ממוקם במרכז מתחם העונש לו טענה ולכן עתרה לעונש של 39 חודשי מאסר (כעולה מבקשה לעדכון העמדה העונשית שהגישה לתיק ביום 19.7.2022, בקשה שמתיישבת עם טיעוניה המקוריים בכתב). כן עתרה המאשימה להפעיל עונש מאסר על תנאי שתלוי ועמד כנגד הנאשם במצטבר לעונש המאסר שיוטל עליו, מאסר על תנאי משמעותי, קנס ופיצוי לאם.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה בהם ולנסיבות ביצוע העבירות לרבות למסוכנות הגבוהה של הנאשם, לכך שהעבירות בוצעו כלפי אמו וכלפי רכוש משפחתו, לחלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירות, לסיכון שגרם לבני משפחתו ולקלות ביצוע עבירת ההצתה. המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם ולעובדה כי עונש של מאסר מותנה תלוי ועומד כנגדו מה שלא הרתיעו מלבצע את העבירות.

המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בטיעוניה.

5. **ב"כ הנאשם** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת המאסר המותנה בחופף) לצד ענישה נלווית צופה פני עתיד. ב"כ הנאשם עתר להימנע מהטלת עיצום כספי בדמות קנס או פיצוי לנוכח כך שהנאשם גרם נזק לרכוש משפחתי ואולם נזק זה לא הוכח ולמצער לא באה דרישה ממי מבני משפחתו לפיצוי כלשהו.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה טען ב"כ הנאשם שלא קדמו למעשים תכנון מוקדם; שהנאשם לא הצטייד באמצעי תבערה והצית את המטבח באמצעות אש שכבר הייתה דלוקה; שהנזק לרכוש שנגרם כתוצאה מההצתה אינו משמעותי; שפוטנציאל הנזק היה מוגבל לנוכח כך שההצתה של המטבח הייתה למעשה הצתה של מבנה מבודד העשוי פח שנמצא במדבר; שהאלימות שהופעלה נגד האם נמצאת ברף הנמוך ובוצעה רק כדי למנוע ממנה מלעצור אותו.

ב"כ הנאשם טען כי נכון למקם עונשו של הנאשם ברף התחתון-בינוני של מתחם העונש ההולם וזאת לנוכח נטילת האחריות המיידית של הנאשם, הודאתו והצער שהביע על מעשיו. כן ביקש ב"כ הנאשם לתת משקל ל"מבנה הייחודי של נאשם זה" כלשונו, היינו למצבו הנפשי-מנטלי, אשר הובילו אותו לבצע המעשים הלא מובנים והבלתי מוסברים, הגם שלא טען לתחולת סייג אי שפיות הדעת או להעדר כשירות דיונית בעניינו.

ב"כ הנאשם טען שהפסיקה אליה הפנתה המאשימה איננה רלבנטית לעניינו לנוכח השוני בחומרת הנסיבות. ב"כ הנאשם הפנה אף הוא לפסיקה לתמיכה בטיעוניה.

6. **הנאשם** מסר תחילה שאין לו מה לומר, וכשנשאל על-ידי בית המשפט מה יש לו לומר ביחס לעבירה שעבר השיב "שעשיתי אני אומר שעשיתי".

דין והכרעה

7. סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר. בקביעת מתחם העונש ההולם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובענישה הנוהגת.

8. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על קניינו של אדם, על בטחונו, בריאותו ושלמות גופו. הואיל והנאשם ביצע את העבירות כלפי אמו פגע הוא אף בערך של שמירת התא המשפחתי.

הסכנות שבבסיס עבירת ההצתה ידועות לכל בר בי רב. השילוב שבין יכולתה של האש לכלות כל שעומד בדרכה, הגזים הרעילים המופצים, ההתפשטות המהירה של האש, קלות הביצוע והקושי בהשתלטות על האש הוא שהופך את עבירת ההצתה לעבירה חמורה ומסוכנת. על פוטנציאל הנזק הגלום בעבירה זו נאמר בתלמוד הבבלי שאש "כוח אחר מעורב בהן" (בבלי, בבא קמא ג, ב), ונכתב רבות בפסיקה. כך למשל, בע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' פדר (פורסם בנבו, 15.4.2015) (להלן: "עניין פדר"), פסקה 9 הדגיש בית המשפט העליון כי:

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה..."

ובע"פ 2356/17 סמיח גרבי ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.6.20), פסקה 6:

"...המקרה דנן מוכיח את אשר נאמר פעמים רבות בפסיקה בנוגע לעבירת ההצתה: "מעשה הצתה ראשיתו ידועה, ואחריתו מי ידע" (ראו, מבין רבים, ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] בפסקה 3 (8.11.2012); "...ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/16 עמארה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ה(1) (18.3.2007); "אש המתפשטת באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החי, את הגוף ואת הרכוש" (ע"פ 2939/19 חלפון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.2.2020). לא בכדי קבע המחוקק עונש חמור של עד 15 שנות מאסר לעבירת ההצתה. זאת, נוכח פוטנציאל הנזק המשמעותי שטמון בעבירה זו וחוסר היכולת לשלוט בתוצאותיה..."

9. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו אינה מבוטלת.

כזכור, לאחר שהנאשם ביקש מאמו אוכל והלך אחריה למטבח, לקח הוא אש שבערה והצית ללא סיבה ידועה את המטבח. בהמשך זרק מעדר לתוך האש וכשאמו ניסתה להוציאו תקף אותה ועיקם את ידה.

במעשיו אלו הסב הנאשם נזק של אלפי שקלים למטבח ופגע פיזית, וודאי רגשית, באמו.

עמוד 3

אכן, מבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם, מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא לא מן הגבוהות בגזרה של עבירה זו. הנזק שנגרם מההצתה אינו משמעותי ואינו נאמד בסכום גבוה במיוחד, וההצתה עצמה לא הסבה במישרין נזק פיזי למאן דהוא. אף תקיפת האם לא הייתה קשה ולא גרמה לנזק פיזי משמעותי. הגם שכך, סבורני כי חומרת המעשים בענייננו אינה נגזרת אך מהשווי הכספי של מבנה האיסכורית או ממידת הנזק הפיזי שנגרם לאם, כי אם גם מכך שמעשיו כוונו כלפי אמו יולדתו (בעת שהיא מנסה להציל את המעדר מתוך השריפה) ומכך שהמבנה שנשרף שימש כמטבח של המשפחה כולה.

10. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה נתתי משקל לנזק שנגרם למטבח שכעולה מהתמונות שצורפו נשרף כליל, לנזק הפיזי והנפשי שנגרם לאם, לסיכון ולנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מההצתה (למצער לאם ששהתה במקום וניסתה להוציא מהאש את המעדר), לטיבו של המבנה שהוצת (מטבח משפחתי), לחלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירות ולרצף ההתנהגות הפסולה של הנאשם (שילוח אש במטבח, שילוח אש בקרטונים, השלכת כלי עבודה לאש, תקיפת האם, הימלטות מהמקום מבלי לסייע בכיבוי השריפה).

כזכור, ב"כ הנאשם טען כי פוטנציאל הנזק כתוצאה מההצתה במקרה זה היה מוגבל. בחינה של נסיבות העניין מלמדת שאכן פוטנציאל התפשטות האש היה מוגבל נוכח הריחוק היחסי של המטבח ממבנים אחרים בשטח מדברי (כעולה מהתמונות שצורפו). נתון זה מצמצם את פוטנציאל הפגיעה ברכוש, בגוף ובנפש, ואולם יש תמיד לזכור כי "מעשה הצתה ראשיתו ידועה, ואחריתו מי ידע". כך בענייננו, הפוטנציאל לפגיעה פיזית באם שנכחה במקום כתוצאה ממעשה ההצתה היה קיים, ופוטנציאל שכזה היה קיים גם ביחס למי אשר היה מבקש לכבות את השריפה או לנסות להציל רכוש מהשריפה.

לצד כל האמור נתתי דעתי גם לכך שהעבירות לא נעברו לאחר תכנון מפורט או תוך התארגנות ושימוש באמצעים (דוגמת הצטיידות בחומר בעירה) כי אם באופן ספונטאני, ולכך שההצתה לא הובילה במישרין לפגיעה פיזית ואף לא לפגיעה קניינית משמעותית. בנוסף, העבירות נעברו שלא במסגרת סכסוך מתמשך במישור העסקי או העברייני, הגם שלביצוע עבירות מעין אלו ללא כל סיבה שנראית לעין יש נופך של חומרה בפני עצמו.

11. מגוון הנסיבות בהן מבוצעת עבירת ההצתה משליך על הענישה הנוהגת בעבירה זו. ביחס לענישה הנוהגת ראוי לציין כי עבירת ההצתה כוללת שתי חלופות. החלופה הראשונה מתייחסת להצתה במזיד "סתם" כשהעונש המרבי שנקבע לצדה עומד על 15 שנות מאסר ואילו החלופה השנייה מתייחסת להצתה במטרה לפגוע ברכוש ציבורי או בבני אדם כשהעונש המירבי שנקבע לצדה עומד על 20 שנות מאסר.

בענייננו הורשע הנאשם בחלופה הקלה יותר. בע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.10.2014), פסקה 6 התייחס בית המשפט העליון למדרגי ביניים של חומרת העבירה (מעבר למדרג הנ"ל של החלופות שבסעיף 448(א) רישא וסיפא) שיש בהם כדי להסביר את מנעד הענישה הרחב בעבירה זו:

"בתוך מדרג זה ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה...הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט

ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש כמו במקרה דנן. מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה".

בענייננו כאמור, החשש להתפשטות האש למבנים אחרים היה מוגבל. בנוסף, ההצתה עצמה לא גרמה לפגיעה בגוף ובנפש ואף ערך הרכוש שהוצת לא היה חריג במיוחד (הגם שיכול ואין לתת משקל דווקא לשווי הרכוש שהוצת כאשר מדובר במבנים ארעיים בפזורה במדבר דוגמת מטבח של משפחה העשוי אסכורית ולוחות שיצא מכלל שימוש כי אם לפגיעה שנגרמה למשתמשי הרכוש בהעדר הרכוש). מצד שני, ההצתה בוצעה בנוכחות קרובה ומיידית של האם, מה שהגביר פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש.

12. הגם שמנעד הענישה בעבירה בכגון דא עסקין הוא רחב, ככלל היא תכלול רכיב של מאסר בפועל (ראו למשל ע"פ 8659/13 **אלמליח נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 14.5.2014], פסקה 13 וההפניות שם).

בכפוף לאמור, הענישה היא תלוית נסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי, נסיבותיו האישיות, מצבו הנפשי והשתלבותו בהליכי שיקום, כמו גם בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי המקום שהוצת (מקום הומה אדם או שטח פתוח), היקף הנזק שנגרם, שאלת השימוש בחומרי בערה, הנזק שנגרם, פוטנציאל הנזק והסיכון לבני אדם, המניע לביצוע העבירה (אידיאולוגי, רומנטי, סכסוך עסקי וכו') התכנון שקדם לביצוע העבירה וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על מידת החומרה.

בע"פ 7887/12 **שאול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.4.2013) דחה בית המשפט את ערעורו של נאשם, שהוכר כחולה נפש, שהצית באמצעות בקבוקי פלסטיק אותם מילא בדלק מגרש וגרם לנזק רב לציוד של המתלונן על רקע סכסוך ביניהם, והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר. בערכאה הדיונית נקבע מתחם עונש שנע בין 2 ל-4 שנות מאסר. בית המשפט העליון ציין כי מתחם העונש שנקבע הוא מתחם מתאים ואולי אף נוטה לקולא גם בשים לב למצבו הנפשי של הנאשם.

בע"פ 4165/14 **תורג'מן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.9.2014) קיבל בית המשפט העליון את ערעור הנאשם שהורשע בהצתת דירת המתלוננת (עמה היה הנאשם בקשר חברי ומעת לעת לן בביתה) לאחר וויכוח שהתגלע ביניהם בכך ששפך בנזין דרך חלון הדירה ולאחר שבדק שאין איש בדירה השליך אל הדירה נייר בוער. שוטרים שהיו במקרה במקום הזעיקו את כוחות ההצלה שכיבו את השריפה. כתוצאה מהשריפה נגרם נזק לחלון הדירה, לספה ונגרמו סימני פיח. בית המשפט העליון הפחית את עונשו של הנאשם ל-22 חודשי מאסר (כולל הפעלת מאסר על תנאי) חלף 28 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי וזאת בשל הסיבה שהנאשם בדק שאין איש בדירה לפני שהציתה, בשל מגבלותיו האישיות של הנאשם ובשל הסכמת המאשימה לחפיפה של עונש המאסר המותנה.

בע"פ 1908/13 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.7.2014) קבע בית המשפט העליון כי מתחם עונש שבין 3 ל-6 מאסר הוא שהולם לאירוע הצתה במסגרתו הצית הנאשם גרביים, זרקם לארון בגדים וגרם לשריפה בבית אמו בשעה שאחותו ישנה. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם ובגין עבירת הצתה, עבירה של תקיפה חבלנית ואיומים קבע עונש של 4 שנות מאסר, להן צירף 8 חודשי מאסר מותנה לריצוי במצטבר (וחלק בחופף) תחת עונש של 6 שנות מאסר שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי.

בע"פ 8125/15 **פרוקופנקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.4.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהצית את דלת הדירה של שכנתו באמצעות ניירות וקרטונים שאותם הציב בסמוך לדלת הדירה והותיר על כנו עונש של 22 חודשי מאסר. במקרה זה נגרם נזק לחלק העליון של הדלת. הנאשם במקרה זה הורשע בנוסף בעבירת איומים לאחר שהמתלוננת ובתה שישנו באותה עת בדירה התעוררו מריח העשן וכשהמתלוננת פתחה את הדלת הבחינה בנאשם שהחל לאיים עליה.

בע"פ 7139/13 **צקול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.1.2014), קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהצית חדר באמצעות מצת וסדין בבית לאחר שראה שכל דיירי הבית נמצאים מחוץ למבנה על רקע מצב נפשי קשה והעמיד את עונשו על 21 חודשי מאסר חלף 27 חודשי מאסר שנגזרו עליו בבית משפט קמא (כולל הפעלה של מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו כך ש-3 חודשים ירצו במצטבר לעונש שהוטל עליו). בית המשפט העליון נתן משקל לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו האישיות של הנאשם לרבות למצבו הנפשי ולעובדה כי הוא עצמו נפגע ממעשיו, וקבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו צריך לנוע בין שנה לשלוש שנות מאסר.

בת"פ (מחוזי- ב"ש) 25842-05-16 **מדינת ישראל נ' אלטאהר** (פורסם בנבו, 27.4.2017), אותו צרפה המאשימה, גזר בית המשפט על נאשם ששילח אש במספר מוקדים והצית את דירתה של בת זוגו (שלא שהתה בדירה באותה עת) לאחר וויכוח שנתגלע ביניהם עונש של 36 חודשי מאסר. במקרה זה, לאחר שהנאשם ראה שהדירה עולה באש, קרא הוא לחברו לעזור לו לכבות את השריפה והחבר הזעיק את כוחות הכיבוי. הדירה במקרה זה נשרפה כליל.

בת"פ (מחוזי-חיפה) 19053-02-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 24.12.2015) גזר בית המשפט על נאשם שהורשע במסגרת האישום הראשון בהצתה, איומים ותקיפה של בת זוגו עונש של 42 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם הצית את הדירה שנשרפה כליל, שעה שבת זוגו נכחה בדירה תוך שימוש בחומר מאיץ.

מטבע הדברים צרפו הצדדים פסיקה התומכת בעמדתם העונשית.

המאשימה צרפה פסיקה בעבירות נוספות ובנסיבות שונות של ביצוע עבירה.

כך צרפה המאשימה למשל את ע"פ 2939/19 **חלפון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.2.2020) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה סתם, איומים, היזק בזדון והצתת דירת

אחותו הנכה (תכולת הדירה נשרפה כליל) והותיר על כנו עונש של 58 חודשי מאסר ולאחר הפעלת מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדי כנגדו עמד עונשו על 64 חודשי מאסר;

את ע"פ 1214/18 **נאשף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.2018) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של תמיכה בארגון טרור, קשירת קשר לביצוע פשע מתוך עוינות לציבור, הסגת גבול איומים והצתה בנסיבות מחמירות בצוותא של עמודי תאורה וכיסאות באצטדיון על רקע אידיאולוגי והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר;

את ע"פ 6099/15 **אלביליה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.3.2016) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של הצתת בית דודו על רקע חשד שזה שלח ידו בכספי אביו והותיר על כנו עונש של 43 חודשי מאסר והפעלה במצטבר של 12 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים כנגדו. במקרה זה נגרם נזק כבד לבית ולתכולתו ודובר בנאשם שכבר ריצה עונש מאסר קודם בגין עבירת הצתה.

ב"כ נאשם צרף פסיקה שניתנה על ידי מותב זה. בשונה מעניינו מדובר בחלק מהמקרים בחריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום או בנסיבות אישיות חריגות כמו מצב נפשי. כך למשל צרף את:

ת"פ (מחוז-ב"ש) 49550-08-19 **מדינת ישראל נ' מימון** (פורסם בנבו, 24.1.2022) בו נגזר על נאשם שהורשע בעבירה של הצתה של חנות למוצרי כתיבה על רקע סכסוך עסקי עונש של 12 חודשי מאסר תוך חריגה ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הבריאותי (פיזי ונפשי) הקשה של הנאשם;

את ת"פ (מחוז-ב"ש) 62849-11-20 **מדינת ישראל נ' וורקו** (פורסם בנבו, 6.5.2021) בו נגזר על נאשם שהורשע בעבירה של הצתת דלת הדירה של אמו עונש של 22 חודשי מאסר בעיקר בשל התחשבות ומתן משקל למצבו הנפשי של הנאשם;

ואת ת"פ (מחוז-ב"ש) 51134-02-20 **מדינת ישראל נ' פרדו** (פורסם בנבו, 9.6.2022) בו הורשע הנאשם בעבירה של הצתת רכב על רקע יחסיו של המתלונן עם אשתו עונש של מאסר מותנה בשילוב של"צ וצו מבחן תוך חריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.

13. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי, ובגדרי המתחם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי. כן נתתי משקל לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו.

ב"כ הנאשם רמז בטיעוניו שהנאשם איננו אדם מן הישוב ועתר לתת משקל ל"מבנה הייחודי של נאשם זה". אף שלא הוצגה כל חוות דעת בעניינו של הנאשם בהקשר זה (לנוכח חוסר שיתוף פעולה שלו), ואף שנמסר כי גם בהליכים קודמים לא נקבע שהנאשם לא היה כשיר או לא היה אחראי (מפרוטוקול הדיון בתיק המאסר המותנה שצורף עולה שבתיק הקודם נבדק הנאשם ונמצא כשיר לעמוד לדיון ואחראי למעשיו), מוכן אני להניח,

לנוכח נסיבות ביצוע העבירות ולנוכח כך שלא הוצג כל מניע לביצוע העבירות כלפי האם, שאכן לנאשם נסיבות אישיות כאלו ואחרות ש"תרמו" לביצוע העבירות בנסיבותינו. יחד עם זאת ראוי להדגיש כי בהעדר ביסוס, לנסיבות אלו יינתן משקל מוגבל בלבד.

לצד זאת, נתתי משקל לעברו הפלילי של הנאשם הכולל ארבעה רישומים קודמים (כאשר הרשעה אחת מבית משפט לנוער התיישנה), לרבות בעבירות אלימות ועבירות רכוש, כשהאחרון הוא משנת 2020 בגדרו נדון ל- 6 חודשי מאסר ומאסר מותנה.

לנאשם כזכור מאסר מותנה בן 6 חודשים שהוא בר הפעלה. ככלל, ובהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, מאסר מותנה יופעל במצטבר לעונש מאסר חדש שנגזר על הנאשם. יחד עם זאת, לנוכח לקיחת האחריות על-ידי הנאשם והודאתו המיידית במיוחס לו, מצאתי לחפוף חלק מתקופת המאסר המותנה עם תקופת המאסר שתגזר עליו.

מכל מקום, עברו הפלילי של הנאשם, העובדה שזה עבר העבירות עת תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה והעדר אופק שיקומי בעניינו (הנאשם לא ביקש להפנות עניינו לשירות המבחן למשל), מלמדים כולם על הצורך במתן ביטוי לשיקול ההרתעה בגזר הדין.

באשר לעיצומים הכספיים להם עתרה המאשימה מצאתי, בנסיבות העניין, כי יש להם מקום אך בד בבד לא מצאתי להכביד היד עם הנאשם ביחס לאלה.

14. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 23 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל את המאסר המותנה בן 6 חודשים מת"פ 59091-10-18 באופן שמחציתו תרוצה במצטבר לעונש המאסר שהוטל על הנאשם במסגרת תיק זה ומחציתו בחופף.

סך הכל ירצה הנאשם 26 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ד. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

ה. פיצוי לאם, ע.ת 5, בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 9 חודשים מהיום. כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, במעמד
הצדדים.